

PRUDENS (1) *sb m*

N sg prud(e)ns.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Mądrość, roztropność; w funkcji imienia własnego postaci literackiej [prudens – mądry, baczny, rozumny, umiejętny Mącz 328b; – mądry Calep; baczny, dyszkret; mądry; roztropny – prudens Cn]:
Więc Prudens/ więc Modestus też do nas przychodzą/ A dobrze lie nam w náfzę biefiádę przygodzą.
RejWiz 67.

JDok